

[Ole Bjørn Kraft.]

Realitetsforhandling skal komme i Gang; jeg fik nærmest det Indtryk af det ærede Medlem Hr. Ragers Tale, at han egentlig mente, Regeringen paa Forhaand var gaaet alt for langt, at han vilde have været meget mere tilfreds, hvis den ikke var gaaet saa langt; hvis dette Synspunkt kan faa Magten inden for Regeringen, betyder det jo en direkte Afvisning af Oppositionens Stilling, og saa maa Regeringen tage Konsekvenserne deraf og Ansvar et derfor; det bliver et meget tungt Ansvar at bære. Det er altsaa ikke lykkedes at faa skabt Klarhed paa dette Punkt. Jeg beklager det. Jeg tror, alles Interesser havde været fremmet ved, at man havde udtalt sig mere aabent og mere klart, end Tilfældet har været.

Jeg vil gerne gøre et Par enkelte Bemærkninger om nogle af de saglige Spørgsmaal; Ministeren berørte. Vor Tid er jo meget kort nu, saa jeg kan ikke komme udførligt ind paa det.

Det er rigtigt, at vi stillede os paa det Standpunkt, at een Genindkaldelse kunde være tilstrækkelig; vi ønskede dog 30 Dage i Stedet for 20. Men vor Tilslutning var rigtig nok under Forudsætning af, at den oprindelige Rekrutuddannelse var tilstrækkelig, at der altsaa fandt en Forøgelse af den normale Rekrutuddannelse Sted. Een Genindkaldelse med den Rekrutuddannelse, vi har i Øjeblikket, finder vi naturligvis ikke er tilstrækkelig.

Om Luftforsvaret har jeg allerede talt. Ministeren staar principielt paa det Standpunkt, at vi dog skal have *noget* Luftforsvar. Nu tillægger jeg selve Forsvarets forebyggende Opgaver meget stor Betydning, og derfor er det klart, at jo stærkere vi gør Luftforsvaret, jo større Risiko der er forbundet med at angribe f. Eks. København eller en anden af vore store Byer, desto større Sandsynlighed er der ogsaa for, at Angrebet ikke kommer, at man viger tilbage derfor. Derfor kan jeg ikke forstaa, at Ministeren, naar han principielt har tiltraadt denne Synsmaade — det gjorde Ministeren i sin første Tale —, saa vil polemisere paa den Maade, han gjorde. For principielt er der ikke nogen Uoverensstemmelse. Spørgsmaalet er, hvor stærkt vi skal gøre Luftforsvaret. Vi mener, at man aldeles ikke, ikke tilnærmelsesvis, har opfyldt det, som burde kræves, og som jeg mener i høj Grad vilde styrke hele vor almindelige Stilling.

I Udvalget kan vi formodentlig undersøge Spørgsmaalet om Flyvertroppernes Størrelse. Ministeren var i Dag mere for-

sigtig end forleden; han mente, at de Beløb, der var afsat, skulde vise sig at være tilstrækkelige. Jeg tror, vi maa have Lejlighed til at diskutere denne Sag nærmere.

Til Slut vil jeg gerne sige, at der er i Dag og i Gaar i denne Sal faldet to betydningsfulde Udtalelser, der vil lette vor Stilling til Spørgsmaalet om Grænseforsvaret. Den ene er den højtærede Forsvarsministers klare og utvetydige Udtalelse om — og bag dette Standpunkt staar jo hele det danske Folk —, at et dansk Forsvar aldrig kan tænkes at skulle anvendes til et Angreb, og den anden er den betydningsfulde Udtalelse, som det ærede Medlem Hr. Schmidt fremsatte i Dag i denne Sal, og som maa tages som et Udtryk for, formoder jeg, ogsaa det officielle Tysklands Standpunkt, i hvilken det ærede Medlem klart erklærede, at det, at Danmark bragte sit Forsvar i Orden, saaledes som vi mente det var ret og rimeligt — og herunder nævnte det ærede Medlem udtrykkeligt ogsaa Spørgsmaalet om Grænsen —, ikke kunde blive taget som et Udtryk for en uvenlig Indstilling over for andre Stater, men at det altsaa kun var ret og rimeligt, at det skete. Jeg tror, det er værdifuldt, at dette bliver fastslaaet. Jeg tror, det er nødvendigt, at man forstaa Rækkevidden heraf. Vi har Gang paa Gang sagt til Regeringen, at den nuværende Tilstand ved Grænsen ikke kan opretholdes, at det er nødvendigt at skabe en bedre Ordning end den, som er blevet skabt, og som, saa vidt jeg kan forstaa af det, der nu foreslaas, end ikke er saa stærk som den midlertidige Ordning, der hidtil har eksisteret. Jeg haaber, det vil vise sig, at Grænsebevogtningen ligesom Luftforsvaret er et af de Omraader, hvor Regeringen vil forstaa den Alvor, der ligger bag, og jeg tror ogsaa, jeg har Lov til at sige til Regeringen, at dette Krav har en overordentlig Tilslutning i Befolkningen.

Hvad angaar Ministerens Udtalelser om Norden, synes jeg ikke, hans Tale virkede overbevisende. Den Pressekampagne, der har været ført i Sverige, har ikke været en Indblanding i danske Forhold, har ikke været et Forsøg paa at paavirke os, og sige, at det er Sveriges Ret at forlange, at Danmark skal gøre saadan og saadan, men den har tilkendegivet — og det er den svenske Presses Ret og Pligt —, at det var af stor Betydning for Sverige og for det hele Norden, hvordan vi ordnede vort Forhold her; man har sagt derovre, at hvis Danmark vedbliver at henligge paa den Maade, vi gør i Øjeblikket, hvis vort Værn vedblivende skal være saa svagt